

Dr. Romics Imre urológusprofesszor (1947–2024)

Mély fájdalommal és megrendülve tudatjuk, hogy dr. Romics Imre professzor, a Semmelweis Egyetem Urológiai Klinikájának korábbi igazgatója, egyetemünk emeritus professzora, a Magyar Köztársaság tisztikeresztjével kitüntetett, Batthyány-Strattmann- és Semmelweis Emlékérem-díjas orvosa, szeretett és tisztelt tanítómesterünk, életének 78. évében, türelemmel, példamutatással és kitartással viselt hosszú betegsége után 2024. június 14-én elhunyt. Mint az egyetem meghatározó alakját, iskolateremtő tanárát, Romics Imre Professzor Urat a Semmelweis Egyetem saját halottjának tekinti.

„Fontosak számomra a gyökerek, és az, hogy mindig emlékezzek arra, honnan jöttem” – fogalmazott nemrégiben az Urológiai Klinika nyugdíjas igazgatójaként. Romics Imre Érden született 1947. május 16-án. Édesapjuknak asztalosműhelye volt Érden, és a háború előtt az volt a terv, hogy a gyerekek folytatják majd az ipart, ám a történelem közbeszólt: az ötvenes években elvették a családtól a műhelyt, így tárgyatalanná vált, hogy ezt a szakmát válasszák az utódok. Ez a változás is hozzájárulhatott ahhoz, hogy végül Romics István érdi asztalos három fia közül kettő a Semmelweis Egyetem professzora lett, öt unokája közül három itt végzett, és egy itt is dolgozik. Romics Imre büszkén hangsúlyozta, hogy őt egyértelműen bátyja, László inspirálta e hivatás választására.

Már a gimnáziumban levelet fogalmazott „Orvos leszek” címmel, de akkor még történelmi érdeklődése oly

nagyfokú volt, hogy kacérkodott a történészszakma gondolatával is. A történelem szeretete, azon belül leginkább a 20. század és Közép-Európa iránti érdeklődése végigkísérte pályáját. Az urológián belül szorgalmazta és mindvégig támogatta a közép-európai urológia együttműködését és összefogását. Klasszikus európaiként, igaz Kárpát-medencei magyarként támogatta a magyar urológia fejlődését, építette annak jövőjét, de minden külföldi kollégát saját nyelvén köszöntött. Nem véletlen, hogy annyi európai társaság büszkén tiszteletbeli tagjának választotta.

Pályaválasztásában az akkor már belgyógyászként dolgozó bátyja támogatta, de később az orvosláshoz való hozzáállásában, a betegek szeretetében és a szakma iránti alázatában is Egyetemünk későbbi professzora, majd rektora példáját követte. A Semmelweis Orvostudományi Egyetemen 1971-ben szerzett diplomát. Élete, munkássága elválaszthatatlan a Semmelweis Egyetemtől, ahol tanult, majd később oktatott, gyógyított, kutató, és ahol haláláig szerkesztőbizottsági elnöke volt Egyetemünk újságjának, a *Semmelweis Egyetemenek*.

Végzés után előbb a Kórélettanon volt gyakornok, ahol „labor” szakvizsgát is szerzett, majd 1974-től az Urológiai Klinikán kezdte meg szívvel-lélekkel munkáját, és szakvizsgázott 1978-ban. Nagy mérföldkő volt számára, hogy 1984-ben 3 hónapot töltött a bonni klinikán, ahonnan pár évvel később az igazgatóhelyettes Bocholtba invitálta dolgozni. 1988-ban, 2 év németországi munkavállalás után tért vissza Budapestre. A Németországban eltöltött idő meghatározta későbbi szakmai karrierjét, nagyon nagy hatással volt rá, és tetszett neki az ottani szabálykövető rendszer, magas szakmai színvonalú munka, precizitás. Élete során mindvégig igyekezett ezt itthon is meghonosítani, majd vezetőként később ezt a szemléletet sikerre is vitte. Ennek eredményeképpen a European Board of Urology (EBU) 2005-ben Klinikánkat – Közép- és Kelet-Európában elsőként – EBU-akkreditált képzőhelyé nevezte ki. Innovatív tevékenységének köszönhetően számos új diagnosztikai és terápiás eljárást vezetett be elsőként az országban és saját munkahelyén. Kitaró szorgalmának és önfeláldozó munkabírájának köszönhetően a sok ügyelet mellett folyamatosan olvasta a szakirodalmat, és elsősorban onkológiai témakörökben prospektív vizsgálatokat indított, majd ezek alapján rendszeresen tartott előadásokat, hazai és nemzetközi konferenciákon, illetve folyamatosan publikált magyar, német és angol nyelven.

Munkája eredményeképpen 1985-ben az orvostudományok kandidátusa, majd 1995-ben MTA-doktori címét szerezte meg, 1994-ben habilitált a Semmelweis Orvostudományi Egyetemen. 1995-től 2 évig az Országos Reumatológiai és Fizioterápiás Intézet (ORFI) urológiai osztályának osztályvezető főorvosa volt. 1997-ben egyetemi tanári kinevezést kapott, és megbízták a Semmelweis Egyetem Urológiai Klinikájának vezetésével, melyet 15 éven keresztül magas színvonalon irányított, egészen 2012-es nyugdíjba vonulásáig. Ezt követően pár évig a Klinika igazgatóhelyetteseként, majd később emeritus professzoraként dolgozott és járt be naponta a Klinikára, még akkor is, amikor betegsége már jelentősen megterhelte egészségi állapotát. Minden nap fáradhatatlanul dolgozott, olvasott, írt, minden munkájában a magyar urológia, Klinikánk és a tudomány előremenetelét és fejlődését kereste.

Romics Imre professzor nemcsak a budapesti Urológiai Klinika, illetve a Semmelweis Egyetem, hanem a hazai és a nemzetközi urológia meghatározó alakja volt. Tisztelte és becsülte a munkát, vallotta, hogy az orvosi tevékenység alapja a rend, a fegyelem, és ezt mindenkor meg is követelte magától és beosztottaitól egyaránt. Személyesen mutatott példát tanítványainak szorgalmával, kitartásával, a betegek iránti alázatával és szeretetével. Ő volt mindig az első, aki a Klinikára érkezett, és az utolsó, aki távozott, a hétfégi ügyelet is rendszeresen üdvözölhette őt az intézetben. Ha volt egy akut eset, műtét, addig nem ment haza, ameddig az eset meg nem oldódott. Bármikor – ha kellett, karácsonykor is – számíthattunk segítségére. Nem volt olyan külföldi konferencia, amelyről a repülőtérről útban hazafelé ne tett volna egy kis kitérőt a Klinikára, megnézni a betegeit.

Szeretett oktatni, és tanítványai, az orvostanhallgatók is nagyon szerették. Az egyetemi oktatást mindig is szívügyének tekintette, tanítványai szívébe mélyen beleplántálta ennek fontosságát és szeretetét. Betegsége alatt is, ha csak kicsit is jobban volt két kezelés között, szívesen jött gyakorlatot, előadást tartani, vizsgáztatni. Az orvostanhallgatók oktatásának segítésére tantermet alakított ki. Magyar és angol nyelvű egyetemi tankönyv, számos szakkönyv szerkesztése, könyvfejezet, számtalan továbbképző előadás tartása és közlemény írása fűződik a nevéhez a mai napig.

A legfontosabb tudományos továbbképző tevékenységként könyvelhetjük el a Fűvészkerti Urológus Napok (FUN) továbbképző konferencia útjára indítását, mely több mint 25 éves története alatt hazánk második legnagyobb urológiai kongresszusává nőtte ki magát. Ötlete 1998-ban, egyik napról a másikra született, még talán a Bonnban töltött idő hatására. Tulajdonképpen az elnevezés okozott különös fejtörést számára, hiszen a FUN „elődje” az 1997-ben megrendezett „Ellentmondások az urológiában” című konferencia volt. Olyan név kellett, amely a külföldieknek is jól lefordítható. A Klinika igazgatói szobájából egyenesen a Fűvészkertre lehetett

látni. Innen jött végül az ötlet, Fűvészkerti Urológus Napok, rövidítve FUN, mely angolul is értelmes, találó szó. Nevéhez köthető 2009-ben a Magyar Uroonkológus Társaság és az *Uroonkológia* folyóirat alapítása, elnökként az uroonkológiai kongresszusok szervezése. Az urológiai daganatos betegségek ellátásában már évtizedekkel ezelőtt vallotta a társszakmák összefogásának fontosságát, a tapasztalatok és a tudás cseréjének szükségességét és a betegek ellátásában, követésében az urológusok kiemelkedő jelentőségét.

Fontosnak tartotta a tudományos munkát, erre inspirálta munkatársait, és segítette tevékenységüket nemzetközi ösztöndíjak, pályázatok ajánlásával, támogatásával. Egyedülállónak mondható az az általa közvetített motiváció, amelynek révén minden, általa a Klinikára felvett és jelenleg is a budapesti Urológiai Klinikán dolgozó tanítványa, összesen nyolc fiatal orvos időközben PhD-minősítést szerzett. Tanítványai közül hárman habilitáltak, és egy orvostudományok doktora cím született.

Tudományos munkásságát több mint 800 előadás, 500 feletti közlemény, 100-nál több könyvfejezet és 25 könyvszerkesztés jellemzi. Számos hazai és nemzetközi társaságnak volt tagja, vezetőségi és tiszteletbeli tagja. Ezek közül talán kiemelkedő, hogy 2009-ben a Német Urológus Társaság tiszteletbeli tagjának választották, mely megtiszteltetés súlyát jelzi, hogy sok neves német professzor sem részesült még ebben az elismerésben. Az európai urológiában nyújtott teljesítménye alapján magyarként elsőként lett tagja az Európai Urológus Akadémiának, majd az Európai Urológiai Társaság is tiszteletbeli tagjának választotta. Éveken keresztül vezette a Szakmai Kollégiumot, de sajnos a Magyar Urológus Társaság elnöki tisztségét nem tölthette be.

Tisztelte a múltat, ápolta annak emlékeit, de kereste a jövőt, kutatta a jobbat és hatékonyabbat. Mikó Vilmos professzor hitvallását érezte sajátjának: „A múlt nagyjainak és nemes hagyományainak tiszteletben tartása felemelkedésünk legfőbb biztosítéka.” Az Ő nevéhez fűződik műtőink elődeinkről való elnevezése is, csakúgy, mint a korábbi intézetvezetők portréinak megfestetése, valamint a Babics Antal-szobor és az Antal Géza-emléktábla felavatása is. 1998-ban megalakította az országban máig is egyedülálló Urológiai Múzeumot, melyben Klinikánk történelme mellett általános urológiai relikviák is helyet kaptak. Igazgatói visszavonulása után egyre több figyelmet szentelt a hazai és a nemzetközi urológiai történelmi emlékek összegyűjtésére, ezen munkásságát több könyv és közlemény formájában jelentette meg. Utolsó előadását is ilyen témában tartotta, már nagyon beteg, de még mindig igen motiváltan, lelkesen a Magyar Kontinencia és Urogynekológiai Társaság konferenciáján másfél hónappal halála előtt.

Hagyományainknak megfelelően 70. születésnapjára elkészítettük az ő portréját is, mely elődeink festményeihez hasonlóan a mindenkori igazgató szobájában található. Halálát követően portréját fekete szalaggal

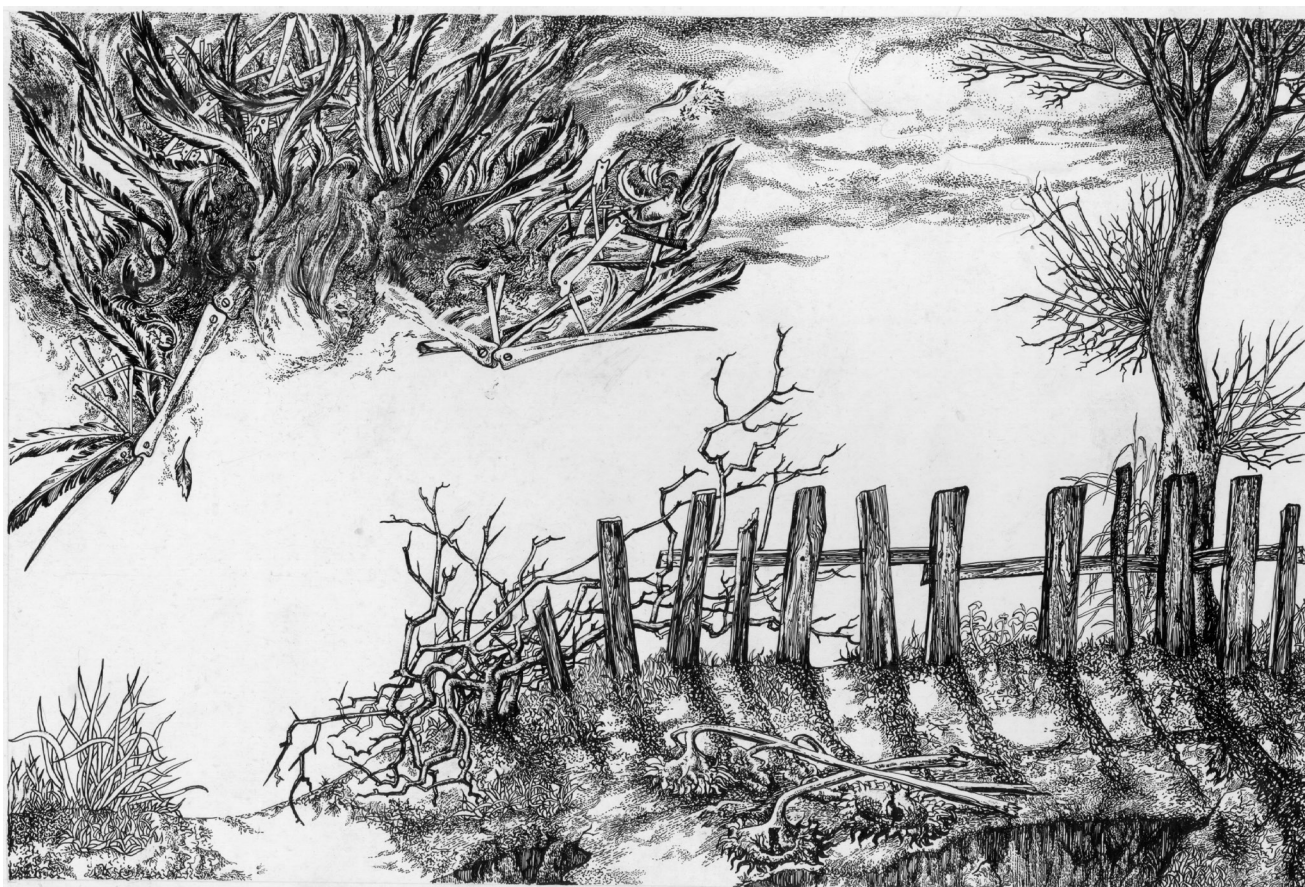
ideiglenesen a könyvtárba tettük át. Az igazgatói szobában most üres fal látható, jelképezve az ürességet, azt az űrt, melyet távozása jelent minden tanítványa szívében.

Tisztelt Professzor Úr, Drága Imre Bátyánk! Közel fél évszázadot töltöttél az urológia területén itthon és külföldön egyaránt, azért, hogy nekünk, utódaidnak átadd mindazt a tudást és tapasztalatot, amelyet az oktatás, kutatás és gyógyítás területén megszerezteél. Mindent megkaptunk Tőled akkor, amikor erkölcsileg biztos alapokon álló, szakmailag magas színvonalú Klinikát hagytál ránk, kiegészítve azon emberi értékekkel, amelyek segítenek nekünk is a múlt hagyományainak, emlékeinek ápolásában és a jövő helyes útjának megválasztásában. Életed során példát mutattál nekünk minden nap.

Örökké megőrizzük Téged szívünkben, annak legmélyén mindig és mindenkor tovább élsz, és példaképként fogsz szolgálni a következő urológusnemzedékek számára.

Romics Imre professzor gyászmiséje és hamvainak örök nyugalomra helyezése a Batthyány téri Szent Annatemplom altemplomában 2024. június 28-án volt. Teremtőnkhez megtérve örök békét és nyugalmat kívánunk tisztelt és szeretett Mesterünknek.

Nyírády Péter dr.

Révész Napsugár Magyar Ikarosz című grafikája